

kunde ikke gøres om. Hun maatte nu kun haabe paa — ogsaa for sin egen Skyld — at Dihmer ret snart vilde gifte sig og hjemføre en livsglad Frue til sit kære Favsingholm.

Hun havde revet Brevlappen i mange Stumper, som hun nu puttede i Kakkellovnen. For en Sikkerheds Skyld tændte hun ogsaa Ild i dem.

I det samme blev der banket paa hendes Dør. En af Pigerne bragte den Besked, at der var kommen en Dame, som gerne vilde hilse paa hende.

„En Dame?“

Jytte begreb det ikke. Hun kendte jo ingen her.

„Det er vistnok Doktorfruen,“ forklarede Pigen.

„Det maa være en Misforstaaelse,“ — tænkte Jytte; men hun lovede at komme ned.

Ved et af de fire høje Vinduer i Havesalen sad Fru Vilhelmine paa den ene Side af et Marmorbord, hvor der stod en Blomsterskaal. Paa den anden Side sad en anselig, landlig paaklædt Dame med en rød Bøllehat paa Hovedet. En køn lille Pige paa 6—7 Aar stod trykket op mod hendes Kjole og saae sig med sky Forundring omkring i den store, fornemme Stue med de forgyldte Møbler og de vævede Billed-Tapeter.

Saasnart Jytte kom ind, rejste Jægermesterinden sig. Med en Undskyldning til den fremmede Dame, fordi „huslige Pligter“ kaldte hende bort, forlod hun Stuen under en lydelig Raslen af sit Silkeundertøj.

Den fremmede Dame rejste sig nu ogsaa og gik Jytte imøde med et bredt Smil i sit friske, solrøde Ansigt. Hun